

DEL PUJOLISME AL PUJOLISME

ALFONS QUINTÀ / Advocat i periodista

AVUI, dimarts, 16 d'octubre del 2007

Quan Oriol Pujol Ferrusola va fer les seves primeres passes en política, el meu enyorat amic Jaume Casajoana (1930-2001), membre fundador de CDC, va dir-me (astorat) que la intenció del seu pare era que Oriol fos president de la Generalitat. Més tard, vaig conèixer, per iniciativa del mateix Oriol Pujol, el beneficiari d'aquell desig patern. L'astorat vaig ser jo. En Jaume no solament tenia raó sinó que el seu partit ha canviat com un mitjó. Les declaracions recents de l'home fort del partit, Felip Puig, en són una prova definitiva.

Artur Mas havia d'haver estat, respecte al pujolisme, el mateix que Sarkozy en relació al chiraquisme: l'home de la ruptura tranquil·la. No serà així, per desgràcia. Ja se'l veu com un parèntesi entre el pujolisme i més pujolisme.

He parlat amb antics alts dirigents de CDC. Creuen que, per a Pujol pare i per a Puig, "Mas està amortitzat". Em diuen que seguidors de Puig potser ni tan sols votaran Mas les properes eleccions. La política pot ser molt cruel.

Puig va ser l'home de la màxima confiança de Pere Esteve quan va portar CDC vers un sobiranisme que intel·lectualment i pràcticament no té cap sentit. Em diuen que l'entesa entre Jordi Pujol i Felip Puig és absoluta. Em precisen que el germà de Puig comparteix despatx dels dits de gestions amb el fill gran de Pujol.

Ja en el passat, el pujolisme no era res ni del seu propi temps. Presentar-lo ara com un element de futur fa escruixir. Ho va preveure el gran pensador econòmic John M. Keynes (1883-1946) quan va dir: "La dificultat rau no tant a desenvolupar noves idees com a escapar de les velles".